

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. unicus. Tota abundantia luminis gloriæ communicata est sanctissimæ
Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

dubitari quasi non potest, quin ipsamet fuerit in personâ, quam ille aspexit in pleno splendore gloriæ suæ. Sed ingens hæc lux, quæ circumfulsit illam in formam amictûs, non erat sol materialis, qui illuminat totum inferiorem hunc mundum, sed alius quidam erat multò nobilior absque comparatione: Et quid judicari potest, nisi quòd sit lumen gloriæ, de quo loquuntur Theologi, quando dicunt, quòd creatura capacitatem non habeat aspiciendi Deum, nisi eleuetur supra conditionem suam naturalem; quòdque, licet essentia divina ex se ipsâ sit summè visibilis, eòquòd infinita quædam lux sit, nihilò minus sicut oculi nostri Corporales virtutem non habent aspiciendi in facie solem in plenâ suâ meridie, ita adhuc magis impossibile sit cuicumque intellectui creato clarè aspicerè essentiam Dei in Majest. te gloriæ suæ, solâ virtute suâ naturali.

Opus igitur est, ipsum attolli

supra se ipsum; opus est ipsum firmari & roborati virtute quâdam supernaturali; Et hæc virtus est qualitas proorsus divina, quam appellant lumen gloriæ, quod sermè confert intellectui, ut reddat illum capacem ad intuendum clarè pulchritudines divinas, quòd confert lumen solis oculis nostris ad conspiciendum pulchritudines mundi: nisi quòd non sit nisi unum idèaque lumen pro cunctis oculis Corporeis, sint tamen tot particularia & inæqualia lumina gloriæ, quæ sunt Spiritus Beati, qui instituentur faciem Dei in cælo. Quilibet habet portionem suam limitatam, majorem vel minorem juxta merita sua, & mensura beatitudinis ipsorum æternæ est omninò illa luminis gloriæ, quòd ipsis confertur ad videndum magis vel minus perfectè essentiam Dei; Sed pro Sanctissimâ Virgine nulla illius est partitio, nulla pars, nulla portio.

☩ (O) ☩

§. Unicus.

Tota abundantia Luminis gloriæ communicata est Sanctissimæ Virgini.

Totum lumen gloriæ dicitur magis huic Dicitur, quæ appare. tota a. ista sole.

Nonne dici hic potest respectu gloriæ, quòd Sanctus Hieronymus dixit de gratiâ? Cæteris per partes, in MARIAM verò totius gloriæ, quæ in Christo est, plenitudo venit. Habeant omnes alij Beati gloriæ hujus particu-

lis, sed totam plenitudinem, quam habet ipsemet JESUS Christus, habeat Sanctissimâ Virgo absque ullâ imminutione, eòquòd gloria respondeat gratiæ. Siquidem dum nobis dicitur, ipsam totam amictam esse sole, per hoc nonne no-

bis

bis insinuatur, ipsam esse in caelo gloriæ, quod sol est in caelo hujus mundi visibilis? Videre est innumeras stellas, quarum qualibet habet parvum suum punctum luminis, majoris vel minoris juxta illarum magnitudinem. Sed non nisi ad solera spectat luminis illius inexhaustum esse fontem, ipsamque solum habere illius tantam plenitudinem, ut omnia cætera astra simul conjuncta, non possint adæquare ipsam. Sic sanctissima Virgo est sol in magno æternitatis die, & omnes cæteri Sancti tum homines, tum Angeli, non sunt nisi stellæ, habentes quidem parvum quoddam punctum ac portionem sui luminis, sed tota simul illorum unita multitudo non adæquabit illud solis, id est, sanctissimæ Virginis.

Non dicitur, quod illa sit ipsemet Sol, refulgens proprio suo lumine, eò quod ipsa non sit Deus; sed dicitur ipsam esse totam amictam sole. Amictus qui contegit & exornat aliquod Corpus, non producit à corpore ipso, sed aliunde ipsi venit; nihilominus tam propè accedit ad Corpus, tam bene accommodat se ipsius mensuræ, ut corpus & vestimentum, quo illud induitur, æqualis sint magnitudinis, & unum non sit majus altero. O sanctissima Virgo! Mater Admirabilis, quid judicandum de te, dum dicitur nobis, te esse amictam sole? Quis igitur compre-

hendere possit immensam magnitudinem gloriæ tuæ? Sol totus integer non nimis est magnus conficiendo amictui tuo: An es igitur ejusdem cum ipso magnitudinis? Tota gloria Filij tui Unigeniti, quæ in morem vestimenti circumdat te, teque pulcherrimis ipsis condecorat ornamentis, non suâ excedat te magnitudine? Tota plenitudo gloriæ, quæ est in JESU Christo, est igitur in MARIA, sicut dicebat Sanctus Hieronymus de gratiâ. O Majestas! O magnificentia! O immensitas gloriæ Matris Dei, quàm es incomprehensibilis!

Sed nonne ipsamet te muncupabas humilem Ancillam Domini? quæ apparuisti in terris tantæ paupertatis, tamque abjectæ conditionis, ut non esses uxor, nisi simplicis cujusdam Fabri lignarij; Et quod abjectum magis est, eras Mater Filij, quem ita oderant omnes & contemnebant, ut mori debuerit velut sceleratus confixus in cruce. An ipsamet tu es, quam hoc in statu aspexit mundus? Quis igitur te extulit ad tam sublimem honoris & gloriæ gradum? Quis te ita locupletavit? Quis tam specioso te induit amictu? Ipsamet ille, inquiet tibi, quem indueram amictu tam vili & abjecto, ut apparuerit velut unus è peccatoribus, adeò ut Pharisei dicerent: *Nos scimus, quia hic homo peccator est: Ipsemet ille, quem suâ exspoliavi glo-*

gloriâ, exaltavit me, meque innu-
meris replevit bonis. *Sic amor vindicat*: O Amor sancte, quàm amabiles sunt vindictæ tuæ! O quàm sunt desiderabiles! Tu gloriæ tibi sumis, reddendo semper bona pro malis. Eheu! Cum igitur indies tanta ego mala perpetrem, ejusmodi vindictam sume de me; ut postquam tot criminibus me reddidi obnoxium, recipiens majorem misericordiarum tuarum abundantiam, in æternum cantare possim: *Sic amor vindicat*. Ecce admirabiles vindictas factati Amoris Dei mei.

Quomodo
Sanctus Jo-
hannes vide-
re potuerit
sanctissimam
Virginem.
Quomodo
videt.

Emerfit hic difficultas non par-
va: Quomodo videri & aspici pos-
sit persona veftita sole? Nonne
dispareat ex eo, quod appareat
tantò eum splendore? procul du-
bio non videretur ipsa, sed nil vi-
deretur, nisi sol. Quomodo igitur
intelligendum id, quod dixit
Sanctus Johannes, vidisse se sanctis-
simam Virginem in cælo totam a-
micciam sole? Id oritur ex admira-
bili oculorum vivacitate, quâ pol-
let hæc inter Evangelistas aquila vi-
sujus penetrare potuit in ipsum si-
num Patris æterni, ad videndum ibi
Nativitatem divinam Filij ipsius
Unigeniti; non igitur est mirum,
quod etiam discernere & distingue-
re potuerit Matrem à Filio suo Uni-
genito, in medijs splendoribus ip-
sius gloriæ, quibus velut amictu
fuerat circumfusa. Sed Sancti Pa-

tres, quibus tanta non erat ocu-
lorum acrimonia, sicut ipsi, tantò
splendore gloriæ se offusos & offu-
scatos invenēte, dum aspicere ip-
sam in hoc statu voluerunt; hinc
etiam nihil viderunt, nisi pulchri-
tudinem quandam, quam admira-
bantur, nisi splendores gloriæ, qui-
bus attoniti reddebantur & stupefa-
cti, quos comprehendere non po-
terant, multò minùs verbis expla-
nate.

Sanctus Gregorius Nicomediens-
sis, totus abreptus videbatur extra
seipsum, mentis suæ oculis aspi-
ciens sanctissimam Virginem; non
enim videre erat nisi admirationes,
nisi amoris languores, nisi exclama-
tiones, quas mentis abreptio po-
tius traxit è corde, quàm ore ip-
sius; non enim erant nisi verba in-
tercisa & absque conjunctione,
quæ nihil dicebant, nisi quod ni-
hil de ipsâ dicere poterant. *O pul-
cherrima pulchritudo pulchritudi-
num! O DEI Genitrix pulchrorum
omnium summum ornamentum.*
Judica, è quali affectu & sensu pro-
ficisci poterant hæc verba, & quàm
ardens debuerat esse fervor, quàm
profunda reverentia, quàm tene-
ra devotio, quæ exhalare faciebant
illa ex intimo cordis ipsius. De-
primamus hic oculos, nosque ab-
stondamus præ pudore, dum aspi-
cimus vecordes & ignavos affectus
cordis nostri in comparatione cum
affectibus ipsius; sed ut ipsos e-
mendemus, revertamur, & de no-

Admiratio
Sanctorum
Patrum cir-
ca hoc pro-
digium,

vo aspiciamus admirandas vindi- bi unam, quæ minor non est præce-
ctas amoris divini; Ecce ti- dentibus.

ARGUMENTUM.

*Tertia Corona Sanctissimæ Virginis, est absoluta
ipsius potentia in cælo & in terra.*

ARTICULUS IV.

Quando DEUS suam com-
municat gloriam, suam e-
tiam communicat poten-
tiam alicui Beato. Vide-
mus in Apocalypsi, quod Sancti
infinitas dederint Laudes Deo, eò.
quod regnare fecerit ipsos secum in
cælo: *Eecisti nos Deo nostro regnum,
& regnabimus.* Et S. Thomas di-
cit, quod inducantur in possessio-
nem regni sui per claram Visionem
Essentiæ Dei. Sed quomodo con-
cipi & intelligi potest, quod vi-
dendo Deum evadant in Reges,
quibus communicet Deus impe-
rium suum & potentiam suam?
Hic Theologiæ nostræ oraculum
respondet, quod ad hoc oporteat
intellectum nostrum attolli ad or-
dinem naturæ Divinæ, & ut id
intelligat, sic necessariò discurren-
dum esse juxta hoc principium:
philosophiæ: *Operari sequitur esse.*

Quomodo?
Beati fiant
Reges per
Visionē Dei.
Quid faceres, si conferte velles
alicui lapidi facultatem vivendi, se-
nutriendi, crescendi? Oporteret
ipsum attollere supra proprium su-
um esse lapidis, quod est inanima-
tum, & introducere illum in esse

aliud plantarum & arborum, quæ
sunt entia animata, & vivunt vitæ
vegetativæ; & si tribuere deberes
plantæ facultatem sentiendi, vi-
dendi, gustandi, sufferendi dolo-
res, quid faceres? Oporteret at-
tollere ipsam supra ordinem plan-
tæ, & inducere ipsam in ordinem
animalium, quæ sensitivam habent
animam; aliàs nunquam perficeret
operationes animalis, cum illis non
habeat esse; *operari; sequitur esse;*
& si oporteret donare aliquod a-
nimali capacitate ratiocinandi, for-
mandi sibi conscientiam, & synde-
resin, quid faceres? Oporteret
omninò attollere ipsum supra con-
ditionem animalis & bruti, illud-
que collocare in ordinem homi-
num, cujus esse est intellectivum
& rationale; *Operatio namque se-
quitur esse;* Ut igitur reddatur ho-
mo capax operationum divina-
rum, quales sunt, videre clarè
essentiam divinam, ipsam con-
templari, ipsam amare, quæ
sunt summè naturales operatio-
nes Dei, quas continuat in æter-
num; quid oporteret facere?
opor-